

Universitätsbibliothek Wuppertal

Omnia Divini Platonis Opera

Plato

Basileae, 1551

Alcibiades primus (argumentum)

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-245](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-245)

pi nequeat, nequaquam scientia est. ME. Non apparet. S O C. Cum ergo duo sint bona atque utilia, alterum illorum reijcitur, scientia scilicet, neque illa in actione civili principatum tenet. ME. Non ut mihi uideatur. S O C. Non ergo sapientia quadam, neque ut sapientes civiles isti homines rempublicam administrant: cuiusmodi qui Themistoclis temporibus, et quos pauloante Anytus retulit, extiterunt. Vnde nec ceteros tales quales ipsi sunt reddere possunt, quippe qui scientia nulla huiusmodi sint praediti. ME. Ita ut ais esse uideatur o Socrates. S O C. Si non scientia, restat ut opinione recta utentes civiles uiri ciuitates gubernent, ac haud secus ad prudentiam se habeant quam uates diuinoque furore correpti. Etenim hi uera quamplurima nunciant, nihil tamen eorum quae loquuntur intelligunt. ME. Sic esse uideatur. S O C. Nonne igitur o Meno diuinos huiusmodi uiros appellare decet, qui mente nequaquam utentes multa tamen ac magna faciunt, & agendo & dicendo disponunt? ME. Prorsus. S O C. Quamobrem merito diuinos uocabimus, quos modo praediximus uates furentesque ac poeticos homines uniuersos, ciuilescque homines non minus quam reliquos diuinos existimabimus diuino afflato numine deoque penitus occupatos, quandoquidem rempublicam dirigunt, multa maximaque dicentes, quae nequaquam intelligunt. ME. Maxime. S O C. Mulieres quoque o Meno bonos uiros diuinos nuncupant. Et Laconici quoties bonum quendam uirum commendare uolunt, Diuinus hic uir aiunt. ME. Et recte quidem loqui uidentur o Socrates, quanquam Anytus hic tibi forte talia loquenti succenset. S O C. Haudquaquam mihi curae est: cum hoc enim o Meno rursus differemus. Si autem nos in omni hac disputatione recte perscrutati sumus, uirtus utique nec doctrina neque nat uera nobis aderit, uerum diuina forte absque mente in eum qui illam sortitus fuerit, influet: nisi forte quis ex ciuilibus talis existat, ut alium quoque ciuilem efficere possit. Quod si extiterit, talis hic inter uiuentes erit, qualem Homerus ait Tiresiam inter mortuos esse, sic dicens. Inter eos qui apud inferos sunt solus sapit, ceteri uero umbrae uolitant. Similiter & ciuis hic ad alios tanquam ad umbras se haberet. Vera enim res, si uirtutem spectes, esset. ME. Optime mihi dicere uideris o Socrates. S O C. Ex hac itaque ratione o Meno diuina sorte uirtus adesse cuicumque adsit apparet. Veritatem tamen de hoc perspicuam tum denique comprehendemus, cum antequam quo pacto uirtus adsit quaeratur, quid ipsa secundum seipsam sit, inuestigare tentemus. Nunc autem hora iam est, ut hinc aliud abeam. Ipse uero quod tibi persuasum est, Anyto huic hospiti tuo uicissim persuade quo mitior sit. Nam si ei hoc persuaseris, Athenienses quoque iuuabis.

Qui bonus uir est, is diuinus appellatur

Vnde adsit uirtus

ARGUMENTVM MARSILII IN ALCIBIADEM PRIMVM,
VEL DE NATVRA HOMINIS.

ANDIDISSIMVS Platonis nostri liber, qui Alcibiades primus inscribitur, Alcibiade ipso uenustior, & omni carior auro, quid homo est, quid eius officium docet. Est autem homo, anima rationalis, mentis particeps, corpore utens. Ex hac definitione illius officium trahitur trifariam distributum. Vt enim rationalis anima est, in seipsam circulo quodam rationationis sese animaduertendo reflectitur. Vt mentis particeps, in diuinam mentem uelut riuulus in fontem suum refluit. Vt utens corpore, humanis negocijs gubernandis incubit. Perfectum igitur & absolutum hominis officium est, primo quidem ut naturam suam animaduertat, deinde ab illa tanquam ab imagine & affectu ad diuinam mentem exemplar eius & causam conuertatur. A qua hominis animus illustratus, ipsum bonum, ipsum utile, ipsum pulchrum, ipsum iustum intelligit, suumque bonum, utile, pulchrum, iustum perfecte comprehendit. Vnde quid bonum, quid utile aliorum hominum quibuscum uersatur, quibusue imperat noscitur. Cumque bonum absolutum, bonum sui, bonum aliorum cognouerit, ad seipsum iam & alium unumquemque curandum secundum cognitum boni normam debet accedere. Philosophiae studio, moralis, mathematicae, theologiae opus est, ut ad seipsum & ad mentem sui causam redeat. Moralis quippe et mathematica disciplina animum in corpusmersum in seipsum restituit, theologia supra se rapit, & extra seipsum attollit in deum. Mentis diuinae idearumque cognitio sapientia dicitur. Sui ipsius notitia, et sui suorumque boni utilisque inuentio ex diuinae mentis intuitu manans, prudentia nuncupatur. Prudentia sane ut bonum intelligit, humanas actiones tam publicas quam priuatas ad finem optimum refert. Vt utile, per comoda media propriasque uias, quibus ad finem perueniat, dirigit. Vt pulchrum, quis ordo, quis modus in hoc progressu quasi quodam itinere sit seruandus instituit. Vt iustum, quae distinctio singulorum operum, quae obseruantia impositi ordinis, quod supplicium transgredientis, quod praemium legem huius itineris obseruantis praescribit. A philosophia igitur ad sapientiam, a sapientia ad prudentiam fit accessus: prudentia uero ma-

gistra uite disciplinā sui cuiusq; rei familiaris, & reipublice tribuit: homo per prudentiā gubernat, domus autē et ciuitas per amicitia publicā, iustitiamq; seruantur. Publicam amicitiam uoco consensionē illam qua cūcti sub eadem lege & principe libenter conueniunt, & ad eundē finem respiciunt. Iustitiam publicam nomino legitimā distinctionem, qua singuli licet sub eodem principe, et ad eundem finem, hoc est publicum bonum, diuerso tamen tramite proficiuntur, uariamq; officiorū distributionē pro natura et dignitate uniuscuiusq; à natura & legibus assignatam seruant, proprioq; munere sine usurpatione alieni fungūtur. Insunt in hoc dialogo theologicæ dictiones due, ipsum idem, et ipsum unumquodq;. Circa hominem illa significat animam ut ideam, hanc animam in corpore. Sed de ijs latius in commentarijs, quæ in decem hos Platonis dialogos scribere iam institui.

ALCIBIADES PRIMVS, VEL DE NATVRA HOMINIS.
SOCRATES ALCIBIADES.

Occasio dialogi, in quo intro ducitur Alcibiades iuuenis pulcherrimus, generosus, diues habēs indolem & spem magnorum gestorū, ut ostēderetur natura hominis non esse in his partibus

QUANTI Cliniæ admirari te arbitror quod cum primus ipse omnium amare te cœperim, cæteris alienatis, solus in ista beneuolentiā perseuerē: cūq; amici reliqui frequentiori cōsuetudine tibi assidue molesti essent, ego tot annis ne compellarim quidē. Huius autē rei causa non humanū quippiam: sed uis dæmonij repugnans quēdā fuit, cuius potentiā in sequentibus audies. Nūc uero cum non ultra repugnet, huc ita profectus sum. Spero autē nec in posterum nobis aduersaturum. Ferē autem toto hoc tempore considerabam quo pacto erga tuos amicos te gereres. Qui quamuis multi atq; superbi erant, nemo tamen illorum fuit, quin fastu abs te superatus abiret. Quam uero ob causam illos contēpseris, explicabo. Ais enim te nulla in re hominibus alijs indigere, quippe quæ tibi insunt ita esse præclara, ut nec ad corporis, nec ad animi bona cuiusquā egeas. Existimas te in primis procero atq; decore corporis habitu plurimum excellere. Atq; id apud omnes constat. Strenuissimo præterea genere ortum te prædicās præ cæteris qui in hac urbe sunt ciuitatū Græcarum amplissima: ex paterno quidem genere amicos atq; cognatos esse quāplurimos & optimos uiros, qui tibi omnia cū opus fuerit, subministrare possint. Maternos quoq; nec his inferiores neq; etiam pauciores. Sed multo maiorem ijs omnibus auctoritatem afferre tibi ad res agēdas Periclem Xanthippi filium, quē quidem pater tuus tutorē tibi fratriq; reliquit, qui nō in hac ciuitate solum, quæcūq; uult potest, sed in omni Græcia, & in multis etiam ac magnis barbarorum gētibus. Adderem quoq; amplissimas tuorū diuitias, nisi te scirem in ijs minimum omnium gloriari: horum omnium causa fastu elatus, amicos omnes tuos edomuiisti. Atq; ipsi utpote inferiores tibi cesserūt. Neq; uero ista te latuere. Quamobrem satis scio admirari te, quo animo in beneuolentiā tua perseuerarim, quam ue spem de te conceperim, qui cæteris fugientibus ego omnium solus perstiti. **AL.** At istud fortē nescis o Socrates, te nūc me paulo præuenisse. Venerat enim in animū mihi, ut te prior adortus hæc eadem te rogarem: Quidnā uis: quid sperans me turbas, ut semper ubicunq; sum, tu quoq; obseruantissime adlis: Reuera enim quod sit consiliū tuum admiror, illudq; libenter audirem. **SO C.** Audies igitur hoc à me ut decet quamprimū, si quidem ut ais nosse desideras quid cogitem, ego enim tanquā expectanti & auscultaturo id referam. **AL.** Et maxime quidem: dicas modo. **SO C.** Vide itaq; neq; enim mirū uideri debet, si quæadmodum uix incepti, ita uix desinam. **AL.** Age dic modo, audiā enim. **SO C.** Dicendū est profecto. Difficile quidem est, cum eo qui amicorū nulli demittat se cōsuetudinē inire. Audēdum tamen sententiāq; mea exprimenda. Equidem o Alcibiades si te cognouissem ijs rebus quas supra narrauimus esse contentum, uitamq; in illis tuam transigere, dudum beneuolentiā erga te meam (sic enim mihi persuadeo) deposuissem. Nūc autem alias quasdam tuas de teipso cogitationes indicabo tibi, ut intelligas ex quo semel tibi mentem adhibui, quā nunquam destiterim. Videris mihi sanē si quis deus tibi dixerit, o Alcibiades, Nunquid uiuere uis ea sola possidens quæ nunc habes: an statim obire nisi præstantiora quædam assequi liceat: mortem potius electurus. At uero qua nūc spe uitam agas aperiam. putas enim si mox in Atheniensis populi cōcionem ascenderis, quod quidem paucos post dies futurum existimas, Atheniensibus demonstraturū te maiori dignū esse honore, quā aut Pericles sit, aut alius quisquam fuerit eorum, qui superioribus seculis floruerunt: quod si ostēderis, maxime apud ciues tuos auctoritatis fore. Atqui si plurimum hac

Beneuolentiā captat à re ipsa & attentionem